

MAGYAR KÖZTÁRSASÁG KORMÁNYA

T/2929. számú

törvényjavaslat

**az elektronikus kereskedelemmel kapcsolatos egyes törvények
módosításáról**

Előadó: Dr. Kóka János
gazdasági és közlekedési miniszter

Budapest, 2007. május

2007. évi törvény
az elektronikus kereskedelemmel kapcsolatos egyes törvények
módosításáról

1. §

Az elektronikus kereskedelmi szolgáltatások, valamint az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások egyes kérdéseiről szóló 2001. évi CVIII. törvény (a továbbiakban: Ektv). 1. § (4) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

"(4) E törvény hatálya nem terjed ki az olyan közlésekre, amelyet gazdasági vagy szakmai tevékenység, vagy közfeladat körén kívül eső célból eljáró személy tesz információs társadalommal összefüggő szolgáltatás igénybevételével, ideértve az ilyen módon tett szerződési nyilatkozatokat is."

2. §

(1) Az Ektv. 2. § *c)* pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

[E törvény alkalmazásában:]

"*c)* Az *Európai Gazdasági Térség tagállama*: az Európai Unió tagállama és az Európai Gazdasági Térségről szóló megállapodásban részes más állam;"

(2) Az Ektv. 2. §-a a következő *t)* és *v)* ponttal egészül ki:

[E törvény alkalmazásában:]

„*t)* *Vállalkozás*: a természetes személy, jogi személy, jogi személyiség nélküli szervezet – ideértve a külföldi székhelyű vállalkozás magyarországi fióktelepét is –, aki illetve amely gazdasági vagy – szabályozott szakmának minősülő – szakmai tevékenységével összefüggő célok érdekében jár el;

v) *Fogyasztó*: a gazdasági vagy szakmai tevékenységén kívül eső célok érdekében eljáró természetes személy.”

3. §

Az Ektv. a következő 2/A. §-sal egészül ki:

"2/A. § (1) E törvény alkalmazásában elektronikus hirdetés bármely információs társadalommal összefüggő szolgáltatás-, illetve beszédcélú telefonhívás kivételével elektronikus hírközlés útján tett közlés, amelynek célja a következők egyike:

a) közvetve vagy közvetlenül népszerűsítsen egy vállalkozást, annak áruját, szolgáltatását, tevékenységét,

b) társadalmi cél megvalósításához kapcsolódó tájékoztatás.

(2) Elektronikus hirdetésnek minősülnek az olyan közlések is, amelyek célja kizárólag a 14. § (2) bekezdésében megfogalmazott hozzájárulás kérése.

(3) Önmagában nem minősül elektronikus hirdetésnek

a) vállalkozás, más szervezet vagy személy tevékenységéhez közvetlen hozzáférést lehetővé tevő információ közlése, különösen a domain név vagy az elektronikus levelezési cím,

b) vállalkozás árujára, szolgáltatására vagy arculatára vonatkozó, a vállalkozástól független közlés, különösen abban az esetben, ha a közlés anyagi ellenszolgáltatás nélkül történik.”

4. §

Az Ektv. 3/A. § (1) bekezdésének *ad)* alpontja helyébe a következő rendelkezés lép:

[Az Európai Gazdasági Térségről szóló megállapodás más részes államai területén letelepedett szolgáltató által a Magyar Köztársaság területére irányuló szolgáltatás nem korlátozható, kivéve, ha az érintett hatóság vagy bíróság intézkedése

a) az alábbi érdekek valamelyikének védelmében szükséges:]

„*ad)* a fogyasztók vagy a befektetők érdekei; és”

5. §

Az Ektv. 5. § (2) bekezdésének felvezető szövege helyébe a következő rendelkezés lép:

"A szolgáltató az (1) bekezdésben, a 4. §-ban, valamint egyéb jogszabályban előírt tájékoztatási kötelezettségén túlmenően az igénybe vevő megrendelésének elküldését megelőzően köteles egyértelműen tájékoztatni az igénybe vevőt:"

6. §

Az Ektv. 6. § (1)-(3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) A szolgáltató köteles megfelelő, hatékony és hozzáférhető technikai eszközökkel biztosítani, hogy az igénybe vevő az adatbeviteli hibák azonosítását és kijavítását megrendelésének elektronikus úton való elküldése előtt el tudja végezni. Ilyen lehetőség hiányában az igénybe vevő megrendelése nem minősül szerződéses nyilatkozatnak.

(2) A szolgáltató köteles az igénybe vevő megrendelésének megérkezését az igénybe vevő felé elektronikus úton haladéktalanul visszaigazolni. Amennyiben e visszaigazolás az igénybe vevő megrendelésének elküldésétől számított, a szerződés tárgyától függő elvárható határidőn belül, de legkésőbb 48 órán belül az igénybe vevőhöz nem érkezik meg, az igénybe vevő mentesül az ajánlati kötöttség vagy szerződéses kötelezettség alól.

(3) A megrendelés és annak visszaigazolása akkor tekintendő a szolgáltatóhoz, illetve az igénybe vevőhöz megérkezettnek, amikor az számára hozzáférhetővé válik.”

7. §

Az Ektv. 7. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

"7. § (1) A szolgáltató felel az általa rendelkezésre bocsátott, jogszabályba ütköző tartalmú információért.

(2) A közvetítő szolgáltató a más által rendelkezésre bocsátott, a közvetítő szolgáltató által nyújtott információs társadalommal összefüggő szolgáltatással továbbított, tárolt vagy hozzáférhetővé tett információért – a 8–11. §-okban meghatározott feltételek fennállása esetén – nem felel.

(3) A közvetítő szolgáltató nem köteles ellenőrizni az általa csak továbbított, tárolt, hozzáférhetővé tett információt, továbbá nem köteles olyan tényeket vagy körülményeket keresni, amelyek jogellenes tevékenység folytatására utalnak.

(4) A 13. § (1) bekezdése szerinti jogsértés esetében a 2. § *lb)-ld)* pontjaiban meghatározott közvetítő szolgáltató – a (2) bekezdésben említetteken túlmenően – akkor nem felel a más által rendelkezésre bocsátott, az általa nyújtott információs társadalommal összefüggő szolgáltatással továbbított, tárolt vagy hozzáférhetővé tett, jogszabályba ütköző tartalmú információval harmadik személynek okozott jogsérelemért illetve kárért, ha lefolytatja a 13. § szerinti eljárást.

(5) A közvetítő szolgáltatónak a (2) bekezdés alapján történő mentesülése nem zárja ki azt, hogy az a személy, akit a jogellenes tartalmú információ révén sérelem ért, a jogsértésből fakadó igényei közül a jogsértés megelőzésére vagy abbahagyására irányuló követeléseit a jogsértő fél mellett a közvetítő szolgáltatóval szemben is bíróság útján érvényesítse. A közvetítő szolgáltató azonban az ilyen eljárásban sem kötelezhető az eljárási költség megfizetésére, a közvetítő szolgáltató eljárási költségeinek megfizetésére pedig a peresztes fél köteles.

(6) A közvetítő szolgáltató nem felel az információ eltávolítása vagy hozzáférés nem biztosítása révén keletkezett kárért, amennyiben a 7–11. § vagy a 13. § szerint járt el."

8. §

Az Ektv. 8. § (1) bekezdésének felvezető szövege helyébe a következő rendelkezés lép:

"A 2. § *la*) pontjában meghatározott közvetítő szolgáltató akkor nem felel a továbbított információért, ha"

9. §

Az Ektv. 10. § (1) bekezdésének felvezető szövege helyébe a következő rendelkezés lép:

"A 2. § *lc*) pontjában meghatározott közvetítő szolgáltató akkor nem felel az igénybe vevő által biztosított információért, ha"

10. §

Az Ektv. 14. §-a a következő (9)-(12) bekezdésekkel egészül ki:

"(9) Ha az elektronikus hirdető az igénybe vevő kapcsolattartásra szolgáló elektronikus levelezési címéhez egy áru vagy szolgáltatás értékesítése során jut hozzá, ugyanez az elektronikus hirdető felhasználhatja ezeket az adatokat saját hasonló áruinak vagy szolgáltatásainak hirdetésére. Az elektronikus hirdető ez esetben köteles biztosítani, hogy az igénybe vevő az elektronikus hirdetés megküldését ingyenesen, egyszerűen és korlátozás, indokolás nélkül megtilthassa. A megtiltás lehetőségére egyértelműen és feltűnő módon fel kell hívni az igénybe vevő figyelmét mind a kapcsolattartói adatok gyűjtésekor, mind a későbbiekben, az egyes elektronikus hirdetések megküldésekor.

(10) Az elektronikus hirdető vagy az elektronikus hirdetés közlétevének beazonosítása céljából a közvetítő szolgáltató a Hatóság megkeresésére köteles a Hatóság rendelkezésére bocsátani a következő adatokat, ha azok a közvetítő szolgáltató rendelkezésére állnak:

a) a Hatóság által megjelölt elektronikus hirdetés küldőjének vagy közlétevének elektronikus hírközlési azonosítóját; és

b) a nyilvántartásában az elektronikus hírközlési azonosítóhoz tartozóként meghatározott személy nevét és lakcímét.

(11) A Hatóság az átadott adatokat az elektronikus hirdetéssel kapcsolatos felügyeleti eljárás jogerős lezárását követő 60. napig, illetve a döntés bírósági felülvizsgálata esetén a bírósági felülvizsgálat jogerős lezárásáig jogosult kezelni, kizárólag az elektronikus hirdető vagy az elektronikus hirdetés közlétevének beazonosítása céljából.

(12) Ha a közvetítő szolgáltató nem tesz eleget a (10) bekezdésben foglalt kötelezettségének, a (8) bekezdés szerint az ott felsoroltakkal egyetemleges felelősséggel tartozik a (2)-(6) bekezdésben foglalt kötelezettségek megsértéséért.”

11. §

Az Ektv. 15. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„15. § (1) Az elektronikus kereskedelmi szolgáltatást is nyújtó közüzemi, pénzügyi és nyugdíjpénztári, illetve biztosítási tevékenységet folytató vállalkozás elektronikus úton is köteles a bejelentések intézésére, panaszok kivizsgálására és orvoslására, valamint az igénybe vevők tájékoztatására ügyfélszolgálatot működtetni.

(2) Az (1) bekezdés szerinti vállalkozás – amennyiben szolgáltatásait az igénybe vevők számára kizárólag elektronikus úton nyújtja –, továbbá a kizárólag információs társadalommal összefüggő szolgáltatási tevékenységet végző vállalkozás jogosult az ügyfélszolgálatot kizárólag elektronikus úton működtetni. Üzemzavar esetén az ügyfélszolgálat telefonos elérhetőségét biztosítani kell.

(3) A (2) bekezdés szerint biztosított ügyfélszolgálat a panasz elutasítását köteles indokolással ellátva írásba foglalni és annak egy példányát az igénybe vevőnek elektronikus úton haladéktalanul megküldeni.”

12. §

Az Ektv. 16/C. § (2) és (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép, továbbá a 16/C. § a következő (4) és (5) bekezdéssel egészül ki:

"(2) A Hatóság eljárását ügyfélként az általuk védett fogyasztói érdekek védelme körében, a 2000/31/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 6. és 7. cikkét átültető jogszabályi rendelkezések megsértésére hivatkozással kezdeményezhetik azok az Európai Gazdasági Térség bármely államának joga alapján létrejött, feljogosított egységek is, amelyek a 98/27/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 4. cikkének (3) bekezdése alapján az Európai Unió Hivatalos Lapjában közzétett jegyzéken szerepelnek.

(3) A kérelmet a hatóság által rendszeresített űrlapon kell benyújtani.

(4) Az elektronikus hirdetéssel kapcsolatos felügyeleti eljárás a jogsértő elektronikus hirdetés közzétételét követő egy éven túl nem indítható meg.

(5) Az igazságügyért felelős miniszter az általa vezetett minisztérium honlapján tájékoztató jelleggel közli a (2) bekezdésben említett közösségi jogi rendelkezéseket átültető jogszabályi rendelkezéseket."

13. §

(1) Az Ektv. 16/D. § (1) bekezdése a következő *d)* ponttal egészül ki, és az eredeti *d)* pont megjelölése *e)* pontra változik:

[A Hatóság a 14. §-ban, illetve a 14/A. §-ban foglalt rendelkezések megsértése esetén]

"d) felhívhatja a 2. § la) pont szerinti közvetítő szolgáltató figyelmét arra, hogy az elektronikus hirdető, elektronikus hirdetési szolgáltató vagy az elektronikus hirdetés közzevője a közvetítő szolgáltató által nyújtott előfizetői vagy hálózati szolgáltatást jogszabálysértő módon elektronikus hirdetés küldésére használja,"

(2) Az Ektv. 16/D. § (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

"(2) Az elektronikus kereskedelmi bírság összegét az eset összes körülményeire – így különösen az igénybe vevők érdekei sérelmének körére, súlyára, a jogsértő állapot időtartamára, a jogsértő magatartás ismételt jellegére – tekintettel kell meghatározni. A bírság többszörös jogsértés esetén ismételten is kiszabható."

(3) Az Ektv. 16/D. § (5) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(5) Az elektronikus hirdető, az elektronikus hirdetési szolgáltató, valamint az elektronikus hirdetés közzevője – a Hatóság hivatalból folytatott eljárása esetén – a Hatóság határidő kitűzésével tett felhívására köteles tájékoztatást adni a 14. §-ban, illetve a 14/A. §-ban meghatározott kötelezettségeinek teljesítésére vonatkozó adatokról. Ha az elektronikus hirdető, az elektronikus hirdetési szolgáltató, valamint az elektronikus hirdetés közzevője adatszolgáltatási kötelezettségének határidőben nem tesz eleget vagy valótlan adatot közöl, eljárási bírság kiszabásának van helye.”

14. §

Az Ektv. 16/E. § (1) bekezdésének felvezető szövege helyébe a következő rendelkezés lép:

„A Hatóság a 14. §-ban és a 14/A. §-ban foglalt rendelkezések megsértése tárgyában hozott jogerős határozatát – az igénybe vevő személyes adatainak törlése vagy olvashatatlanná tétele mellett – honlapján közzéteszi, amennyiben”

15. §

Az Ektv. 16/F. §-a a következő (3) bekezdéssel egészül ki:

„(3) Az igazságügyért felelős miniszter az általa vezetett minisztérium honlapján tájékoztató jelleggel közli az (1) bekezdésben említett közösségi jogi rendelkezéseket átültető jogszabályi rendelkezéseket.”

16. §

Az Ektv. 18. § (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

"(1) Ez a törvény a következő uniós jogi aktusoknak való megfelelést szolgálja:

a) az Európai Parlament és a Tanács 2000/31/EK irányelve (2000. június 8.) a belső piacon az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások, különösen az elektronikus kereskedelem egyes jogi vonatkozásairól,

b) az Európai Parlament és a Tanács 98/27/EK irányelve (1998. május 19.) a fogyasztói érdekek védelme érdekében a jogsértés megszüntetésére irányuló eljárásokról [a 16/C. § (2) bekezdés, a 16/D. § (4) bekezdés és a 16/E. § (1) és (2) bekezdés, a Hatóság eljárásában];

c) az Európai Parlament és a Tanács 2002/58/EK irányelve (2002. július 12.) a személyes adatoknak az elektronikus hírközlési ágazatban történő feldolgozásáról és magánjellegének védelméről, 13. cikk 1. és 2. bekezdése [a 2/A. § és a 14. § (9) bekezdése]."

17. §

(1) A kereskedelemről szóló 2005. évi CLXIV. törvény (a továbbiakban: Kertv.) 2. § r) pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

[E törvény alkalmazásában:]

„r) *üzlet*: a szilárd térelemekkel körülhatárolt, talajjal egybeépített vagy ahhoz rögzített, tartós használatra készült, rendszeresen (állandóan vagy ideiglenes jelleggel) nyitva tartó kis- és nagykereskedelmi, jármű- és üzemanyag-kereskedelmi, vendéglátó, szálláshely-szolgáltató, idegenforgalmi, továbbá lakossági fogyasztási cikk javító-szolgáltató értékesítő hely, ideértve a lakástól vagy lakóingatlantól műszakilag el nem különíthető, fogyasztási cikk javító-szolgáltató tevékenység céljára kialakított helyet, a raktározás, tárolás célját szolgáló nyitott, értékesítést folytató helyet, valamint a különböző intézményekben, munkahelyeken üzemelő értékesítő helyeket;”

(2) A Kertv. 3. § (3) bekezdésének c) pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

[Az (1) bekezdéstől eltérően, nem szükséges üzlet – a külön jogszabályban meghatározott feltételekkel – az alábbi kereskedelmi tevékenységek folytatásához:]

„c) csomagküldő kereskedelem;”

(3) A Kertv. 3. § (3) bekezdése a következő n) ponttal egészül ki:

[Az (1) bekezdéstől eltérően, nem szükséges üzlet – a külön jogszabályban meghatározott feltételekkel – az alábbi kereskedelmi tevékenységek folytatásához:]

„n) az elektronikus kereskedelmi szolgáltatások, valamint az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások egyes kérdéseiről szóló 2001. évi CVIII. törvényben meghatározott elektronikus kereskedelmi szolgáltatás;”

(4) A Kertv. 12. § (1) bekezdése a következő *m*) ponttal egészül ki:

[Felhatalmazást kap a Kormány, hogy]

„m) a csomagküldő kereskedelem részletes feltételeit,”

[rendeletben állapítsa meg.]

18. §

(1) Az elektronikus hírközlésről szóló 2003. évi C. törvény 160. § (4) bekezdésének b) pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

[Az előfizető számára külön költség nélkül biztosítani kell azt a jogot, hogy kérésére:]

"b) az előfizetői névjegyzékben feltüntessék, hogy személyes adatai nem használhatóak fel közvetlen üzletszerzés, tájékoztatás, közvélemény- vagy piackutatás céljára;"

(2) Az elektronikus hírközlésről szóló 2003. évi C. törvény 162. § (1)-(3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

"(1) Az emberi beavatkozás nélküli, automatizált hívórendszer az előfizető tekintetében csak akkor alkalmazható közvetlen üzletszerzés, tájékoztatás, közvélemény- és piackutatás céljára, ha ehhez az előfizető előzetesen hozzájárult.

(2) Tilos közvetlen üzletszerzés, tájékoztatás, közvélemény- vagy piackutatás céljából olyan előfizető felé hívást kezdeményezni, aki úgy nyilatkozott, hogy nem kíván ilyen hívást fogadni.

(3) Az előfizető kifejezett hozzájárulása ellenére sem lehetséges olyan közvetlen üzletszerzési, tájékoztatási, közvélemény- és piackutatási célú küldemény továbbítása, amelyből nem ismerhetők fel a feladó azonosító adatai."

19. §

A hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény 201. § (5) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

"(5) A pénzügyi intézmény nem küldhet ügyfelének közvetlen postai úton reklámanyagot, ha ezt az ügyfél kifejezett rendelkezéssel kizárta."

20. §

(1) Ez a törvény a (2) bekezdésben foglalt kivétellel a kihirdetését követő 30. napon lép hatályba.

(2) A törvény 17. §-a 2008. március 31-én lép hatályba.

(3) E törvény hatálybalépésével egyidejűleg hatályát veszti:

a) az Ektv. 2. § *m)* és *o)* pontja, 2. § *r)* pontjának utolsó mondata, 16/C. § (1) bekezdésének első mondata, valamint 17. § (3) bekezdése;

b) az elektronikus kereskedelmi szolgáltatások, valamint az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások egyes kérdéseiről szóló 2001. évi CVIII. törvény módosításáról szóló 2005. évi CLXXI. törvény 2. §-a, 3. § (1), (3) és (6) bekezdése, 8. §-a, 14. §-a, 15. § (1) bekezdése.

(4) A Kertv. 2. § *d)* pontja 2008. március 31-én hatályát veszti.

21. §

Ez a törvény a következő uniós jogi aktusoknak való megfelelést szolgálja:

a) az Európai Parlament és a Tanács 2000/31/EK irányelve (2000. június 8.) a belső piacon az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások, különösen az elektronikus kereskedelem egyes jogi vonatkozásairól, 12-14. cikk (a törvény 7. §-a),

b) az Európai Parlament és a Tanács 2002/58/EK irányelve (2002. július 12.) a személyes adatoknak az elektronikus hírközlési ágazatban történő feldolgozásáról és magánjellegetek védelméről, 13. cikk 1. és 2. bekezdés [a törvény 3. §-a, a 18. § (2) bekezdése, valamint a 10. §-a].

I. Általános indokolás

A világhálón, telefonon, faxon érkező kéretlen elektronikus hirdetések nemcsak sértik az azt fogadó felhasználók magánszféráját, de egyre nagyobb terheket okoznak mind a felhasználóknak, mind a hálózatok üzemeltetőinek is. A törvényjavaslatban megfogalmazott módosítások a kéretlen hirdetések elleni hatékony hatósági fellépést segítik, ezzel összefüggésben teljesebbé téve a személyes adatok védelmét is. A törvényjavaslat emellett hozzájárul az elektronikus kereskedelmi szolgáltatásokra vonatkozó szabályok egyértelművé tételéhez, a vonatkozó irányelvvel való jobb összeegyeztethetőséghez. A törvényjavaslat mindezzel ösztönzi az információs társadalommal összefüggő szolgáltatást nyújtó szolgáltatók jogkövető magatartását és a jogbiztonságot.

A törvényjavaslat – összhangban a vállalkozások adminisztratív terheinek csökkentésére vonatkozó kormányzati törekvéssel – 2008. március 31-ével megszünteti a csomagküldő kereskedelem esetében az üzletnek minősülő vevőszolgálat céljára szolgáló helyiség fenntartására vonatkozó törvényi kötelezettséget.

II. Részletes indokolás

Az 1. §-hoz

Az eredeti szöveg szerint csak az olyan magánjellegű kommunikáció mentesülhet a törvényi előírások alól, amelyet elektronikus levelezés vagy hasonló egyéni közlést lehetővé tevő eszköz útján közölnek. Az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások, különösen az elektronikus kereskedelem egyes jogi kérdéseiről szóló, 2001. május 22-i 2000/31/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (a továbbiakban: "Irányelv") ilyen megszorítást szándékosan nem tartalmaz: nem indokolt a törvényi feltételek teljesítését előírni az olyan magánjellegű honlapokra vagy blogokra sem, amelyek egyértelműen nem egyéni közléssel valósulnak meg.

Eddig külön pontban szerepelt az a meghatározás, hogy mi is minősül magánjellegű közléseknek, noha ezt a fogalmat egyedül az 1. § (4) bekezdés használta. A módosítás ezt a felesleges fogalmat bevonja az 1. § (4) bekezdés szövegébe, így a törvény is érthetőbbé válik.

A 2. §-hoz

A belső piacon az üzleti vállalkozások fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatairól szóló 2005/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv átültetésének koncepciójáról szóló 2036/2007. (III. 13.) Korm. határozattal elfogadott szabályozási koncepció 7. pontja szerint

az irányelv által lefedett területen érintett hazai jogszabályok fogalomrendszerét a lehetséges mértékben össze kell egyeztetni az irányelvvvel és egymással, különösen a „fogyasztó”, a „vállalkozás/kereskedő”, a „termék/áru/szolgáltatás”, valamint a „kereskedelmi kommunikáció/reklám/hirdetés” fogalmakörök tekintetében. A törvényjavaslat e §-a ezen elvárásnak kíván eleget tenni, amikor önálló fogalomként meghatározza az Ektv.-ben is a vállalkozás és a fogyasztó fogalmát. Ez az egyedüli indoka az Ektv. 3/A. §-ával és 15. §-ával kapcsolatos módosító javaslatoknak is (lásd a törvényjavaslat 4. és 11. §-át).

A 3. §-hoz

A kéretlen hirdetések rohamosan növekvő száma egyre nagyobb terhet jelent az azt fogadó felhasználóknak, és – a hálózat használatának díjazásától függően – a hálózatok üzemeltetőinek is. A kéretlen telefax üzenetek indokolatlan papírköltséget jelentenek, és a hatósági tapasztalatok alapján egyre több magánszemély sérelmezi, hogy az ilyen kéretlen kereskedelmi SMS-ek és telefonhívások elfogadhatatlan beavatkozást jelentenek privát szférájukba.

A hatékony fellépés egységes, integrált és gyakorlatban működőképes szabályokat igényel, így indokolt volt a hatályos, elektronikus hirdetésre vonatkozó szabályozást a Nemzeti Hírközlési Hatóság bőséges tapasztalata alapján felülvizsgálni.

A felülvizsgálat során feltárt hiányosságok egy része az elektronikus hirdetés fogalmával kapcsolatos. A hatályos törvény 2. § o) pontja jelenlegi formájában már igen nehezen érthető, számos olyan normatív rendelkezést tartalmaz, amely fogalmi meghatározásként már nem áttekinthető. E fogalom további pontosítása ezért feltételezte, hogy a jelenlegi 2. § o) pont új, önálló §-ba kerüljön, így a korábbi 2. § o) pontja jelenik meg az új 2/A. §-ban, kisebb eltéréssel.

A hazai szabályozásban átfedés van az elektronikus hírközlésről szóló 2003. évi C. törvény, a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény egyes rendelkezései és az Ektv. elektronikus hirdetésre vonatkozó szabályai között. Az átfedéssel együtt viszont bizonyos területeken hiányos is maradt a védelem.

A személyes adatoknak az elektronikus hírközlési ágazatban történő feldolgozásáról és magánjellegének védelméről szóló 2002/58/EK irányelv 13. cikkének 1. bekezdése szerint kereskedelmi hirdetéseket automata hívórendszereken vagy telefaxon csak akkor lehet küldeni, ha ahhoz a fogadó fél előzetesen hozzájárult. Ezt a korlátozást nem az Ektv., hanem az Eht. 162. § (1) bekezdése implementálta azzal, hogy a telefaxra vonatkozó szabályozás ebből kimaradt. További probléma, hogy az Eht. 162. § (1)-(3) bekezdésében foglaltak megsértése esetén nincsen hatósági hatáskör, azaz a rendelkezés megsértőit legfeljebb polgári jogi úton lehet eltiltani a tiltott tevékenységüktől.

A hatóság eddigi gyakorlatában az Ektv. elektronikus hirdetésre vonatkozó szabályait alkalmazta a telefaxra (és az SMS-re) is, ez azonban a 98/48/EK irányelv V. mellékletének 2. pontjával nem egyeztethető össze problémamentesen.

A telefax esetén a jogharmonizációs kötelezettségből következően logikailag is indokolt az Eht. helyett az Ektv. részletesebb szabályainak az alkalmazása. Ez feltételezi az elektronikus hirdetés Ektv.-beli fogalmának "információs társadalommal összefüggő szolgáltatáson" kívüli körre való kiterjesztését.

A javaslat az Ektv. szerinti jelenlegi, szigorú védelmet a telefaxon kívül SMS-re (MMS-re, stb.) is biztosítaná, de kivenné az Ektv. rezsim alól a telefonhívásokat, amelyekre továbbra is az Eht. szabályozása vonatkozna. Erre tekintettel az Eht. 162. § (2) bekezdésében csak a telefonhívásra vonatkozó rendelkezések szereplnének.

Más problémát kíván rendezni a § (2) bekezdése. A napi gyakorlatban egyre többször fordul elő az, hogy a hirdetést tartalmazó levél küldése helyett ún. "engedélykérő levelet" küldenek, amelyben hozzájárulást kérnek a hirdetés küldéséhez. Ez érthetően a felhasználók érdekeit ugyanúgy sérti, mint ha a levél tartalma maga a hirdetés volna, és eddig is következetesen ezt az álláspontot képviselték mind a hazai, mind más uniós hatóságok. A javaslat célja, hogy ezt norma szintjén is egyértelművé tegye, elősegítve az önkéntes jogkövetést.

A 4. §-hoz

Lásd a 2. §-hoz fűzött részletes indokolást.

Az 5. §-hoz

A belső piacon az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások, különösen az elektronikus kereskedelem egyes jogi vonatkozásairól szóló, 2000. június 8-i 2000/31/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (a továbbiakban Irányelv) 11. cikke az Ektv. jelen szakaszának megfeleltethető rendelkezéseiben a „megrendelés” (order) kifejezést használja, ezzel szemben a hiteles magyar fordításban az ajánlat kifejezés szerepel. Ezt a hibás szóhasználatot az Ektv. is átvette.

Az Ektv. hatályos rendelkezései – a hibás szóhasználatnak köszönhetően – csupán arra az esetre vonatkoznak, amikor az igénybe vevő az ajánlattevő. Azt, hogy adott esetben melyik fél minősül ajánlattevőnek vagy az ajánlat elfogadjának, a Ptk. szerint a konkrét eljárás menete határozza meg. A gyakorlatban a tipikus eljárás éppen az, hogy a szolgáltató teszi az ajánlatot, amit az igénybe vevő egy kattintással elfogad. A hibás szóhasználat miatt a hatályos Ektv. rendelkezései éppen erre a tipikus eljárásra nem vonatkoznak. Ezért javasolt a megrendelés kifejezés használata.

A 6. §-hoz

A módosítás az Ektv. 6. § (2) bekezdését egészíti ki azzal, hogy a szolgáltató visszaigazolásának főszabály szerint, a szerződés tárgyától függő elvárható határidőn belül kell az igénybe vevőhöz megérkeznie. A javaslat mögött az a gyakorlati megfontolás húzódik, hogy számos olyan szolgáltatás létezik, melyek jellegéből adódóan az azonnali vagy legfeljebb néhány órán belüli teljesítés indokolt. A 48 órás határidő a visszaigazolás megérkezésének végső időpontja.

A 7-9. §-hoz

Az Európai Bizottság az implementációs kötelezettség megvizsgálása során jelezte, hogy az Irányelv felelősségi szabályai horizontális hatályúak, és ebből következően a felelősség kizárásának szabályai egyaránt vonatkoznak a polgári, a büntetőjogi és a közigazgatási felelősségre is. Az Irányelvet átültető Ektv. hatályos szövege kifejezetten a közvetítő szolgáltatók polgári jogi felelősségének kérdésével foglalkozik. A magyar büntető anyagi jogi szabályokból az következik, hogy mindazokban az esetekben, amikor a közvetítő szolgáltató teljesíti azokat a feltételeket, amelyek esetén az Irányelv a felelősség alóli mentesítést írja elő, a szándékosság hiányában kizárt a büntetőjogi felelősségre vonás, azaz az Ektv. rendelkezései a polgári mellett kizárják a büntetőjogi felelősséget is. Az Ektv. 7-10. §-ait érintő módosítások célja, hogy a felelősség kizárását a törvény egyértelműen horizontálisan határozza meg, így a "jogsérelemért vagy kárért" való felelősség kizárását felváltja az általánosabb, "nem felel az információért" fordulat.

A 10. §-hoz

Az Ektv. 14. § új (9) bekezdése a 2002/58/EK irányelv 13. cikkének 2. bekezdésében foglalt, eddig nem implementált rendelkezést ülteti át a magyar jogba.

Az új Ektv. 14. § (10)-(12) bekezdések célja az, hogy a hatóság hozzájuthasson olyan adatokhoz, amelyek az elektronikus hirdetőt, közzetevőt vagy szolgáltatót azonosítják.

Ilyen jogosultság hiányában az egész felügyeleti eljárás vesztene értelmét, mert a hatóságnak esélye sincsen arra, hogy beazonosítson bármilyen elektronikus hirdetőt, ha a hirdető (szolgáltató, közzetevő) magában a hirdetésben nem azonosítja magát egyértelműen. Az elektronikus hirdetések körében pedig az a gyakoribb, hogy a termék hirdetésével elérhető anyagi előny nem feltételezi a hirdető megnevezését, elég a termék elérhetőségét megadni.

E hatósági jog egyben kötelezettség is az ilyen adatokkal rendelkező közvetítő szolgáltatóknak, de ez nem jelent adatgyűjtési vagy adatmegőrzési kötelezettséget, csak egyszerűen a hatóság felkérésére megismerhetővé kell

tenniük olyan adatokat, amelyek egyébként is a rendelkezésükre állnak. A várható gyakoriságra is tekintettel e kötelezettség teljesítése minimális költséget fog jelenteni a szolgáltatóknak, amire a garancia az, hogy egy-egy ilyen adatkérés a hatósági oldalon mindig nagyobb költséget és adminisztratív terhet jelent, mint a szolgáltatónak annak megválaszolása.

Tehát a törvényjavaslat csak a meglévő adatok kötelező továbbítását írja elő kötelező adatkezelésként, a közvetítő szolgáltatónál (tipikusan elektronikus hírközlési szolgáltatónál) a továbbított adatok gyűjtésének és a továbbításon kívüli kezelésének feltételei e törvényjavaslattól függetlenül fenn kell, hogy álljanak.

A 11. §-hoz

Lásd a 2. §-hoz fűzött részletes indokolást.

A 12. §-hoz

A módosításnak a célja, hogy az elektronikus hirdetésre vonatkozó bejelentéseket, kérelmeket a hatóság által közzétett űrlapon kell megtenni. Ez azért indokolt, mert az esetek többségében a kérelmezők egyszerűen továbbítják a hatóság felé a sérelmezett kéretlen elektronikus levelet, anélkül, hogy a felügyeleti eljárás megindításához szükséges minimális adatokat megadnák.

A 13. §-hoz

Az (1) bekezdésben foglalt módosítás célja, hogy a hatósági eszközrendszert kiegészítse. A legtöbb távközlési szolgáltató előfizetői és hálózati szerződéseiben szerepel az a lehetőség, hogy ha az előfizető vagy társszolgáltató hálózatából nagy mennyiségű kéretlen levél érkezik, akkor a szerződés teljesítését ennek megszüntetéséig korlátozza vagy akár azt fel is mondhatja. E módosítástól függetlenül továbbra is a távközlési szolgáltató dönt arról, hogy tesz-e valamilyen lépést a kéretlen levelek küldői (közzétevői) ellen.

A 14-15. §-hoz

A §-ok beillesztése a fogyasztóvédelmi szabályozás egységesítése miatt szükséges.

A 16. §-hoz

A rendelkezés a törvényjavaslat okozta változások miatt az Ektv. jogharmonizációs célú megfelelési rendelkezéseit egészíti ki.

A 17. §-hoz

A törvényjavaslat 17. §-ának (2) bekezdése a csomagküldő kereskedelmet is azon kereskedelmi tevékenységek közé sorolja, amelyek folytatásához nem szükséges üzlet fenntartása. Ezzel összhangban szükséges a kereskedelemről szóló 2005. évi CLXIV. törvény 2. §-ának *r*) pontjában meghatározott üzlet fogalmának módosítása.

Az (2) bekezdés szerinti rendelkezés a csomagküldő kereskedelem esetében megszünteti az üzletfenntartási kötelezettséget. A csomagküldő kereskedelmet természeténél fogva nem a kereskedő és a fogyasztó személyes találkozása jellemzi, annak megkövetelése üzletnek minősülő vevőszolgálati helyiség fenntartásának előírásával ellentétes az európai unió tagállamainak gyakorlatával, felesleges terheket ró a vállalkozásokra, ezzel egyúttal komparatív előnyhöz juttatva más tagállamokat, amelyek nem követelik meg fizikai helyiség fenntartását a kereskedőktől. A szavatossághoz és a jótálláshoz kapcsolódó kereskedői kötelezettségeket ezen adminisztratív teher megszüntetése természetesen nem érinti.

A távollévők között kötött szerződések esetén a fogyasztók védelméről szóló, 1997. május 20-i 97/7/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet átültető, a távollévők között kötött szerződésekről szóló 17/1999. (II. 5.) Korm. rendelet 3. § (1) bekezdése kimondja, hogy az értékesítő köteles a fogyasztót a szerződés megkötése előtt kellő időben, de legkésőbb a szerződés megkötésekor a 2. § (1) bekezdésének *a*)-*f*) pontjában foglaltakról írásbeli tájékoztatóval vagy más, a szóbeli tájékoztatást megerősítő dokumentummal (a továbbiakban együtt: írásbeli tájékoztató) ellátni. A 3. § (2) bekezdése szerint az írásbeli tájékoztatónak tartalmaznia kell „*b*) az értékesítő azon telephelye (fiókja) vagy egyéb szervezeti egysége címét, ahol a fogyasztó kifogásait érvényesítheti, valamint „*c*) a szavatosság, illetve a jótállás feltételeit, valamint a teljesítést követően igénybe vehető kiegészítő szolgáltatás (alkatrészellátás, javítószolgálat) biztosítását;” Az a megoldás, hogy a kereskedő a fogyasztó részére közzéteszi akár székhelye, akár bármely szervezeti egysége elérhetőségét a fogyasztói kifogások intézésére, amely történhet akár levélben, akár – áru visszaküldése esetén postai úton vagy a szolgáltató által igénybe vett futárcég útján – kielégíti a jogszabályi követelményeket. A módosítás magát az üzlethelyiségre vonatkozó, a jegyzőhöz telepített külön engedélyezési eljárást szünteti meg, valamint – igazodva a csomagküldő kereskedelem jellegéhez – nem követeli meg a kereskedő és a fogyasztó közvetlen, fizikai (szemtől szembeni) kapcsolatát.

A (3) bekezdés szerinti rendelkezés az Ektv., valamint a kereskedelemről szóló 2005. évi CLXIV. törvény közötti koherencia megteremtését szolgálja azzal, hogy az Ektv.-ben bevezetett elektronikus kereskedelmi szolgáltatás fogalmára utalással helyettesíti az internetes kereskedelem fogalmát. A javaslat e

kiegészítésnél figyelembe veszi a T/2535. számú törvényjavaslat ugyanezen §-t új pontokkal kiegészíteni tervező rendelkezéseit is.

A 18. §-hoz

Lásd a 3. §-hoz fűzött részletes indokolást.

A 19. §-hoz

A Hpt. hatályos 201. § (5) bekezdése ellentmond az Ektv. 14. § (2) bekezdésének, amely szerint elektronikus hirdetést a fogadó fél előzetes hozzájárulása esetén küldhetnek. E változás a pénzügyi intézmények gyakorlatában változást nem okozhat, mert eddig sem jellemzően ők küldték a kéretlen elektronikus hirdetéseket. A módosítás miatt az (5) bekezdés a továbbiakban csak a postai reklám küldésre vonatkozna.

A 20. §-hoz

A kereskedelemről szóló 2005. évi CLXIV. törvény 2. §-ának *d)* pontja hatályon kívül helyezése a 17. §-ban foglalt módosítással függ össze.

Az Ektv. 2. § *m)* pontja hatályon kívül helyezése a 1. §, az *o)* pont hatályon kívül helyezése a 3. § szerinti módosítással függ össze.

Az Ektv. 16/C. § (1) bekezdésének első mondatát azért kell hatályon kívül helyezni, mert az Ektv. elfogadása óta hatályba lépett Ket. értelmében hivatalból is meg lehet indítani egy közigazgatási hatósági eljárást, ha jogszabály azt nem tiltja, a törölt mondat pedig erre irányuló tényleges szándék nélkül ezt akadályozta meg, hiszen annak megfogalmazásakor a 2001. évben hatályos hatósági eljárási szabályokat vették figyelembe (az államigazgatási eljárás általános szabályairól szóló 1957. évi IV. törvény rendelkezéseit).

Az Ektv. 17. § (3) bekezdése az informatikáért felelős miniszternek ad felhatalmazást arra, hogy az érintett miniszterekkel egyetértésben rendeletet alkosson az elektronikus kereskedelmi szolgáltatás gyakorlásának részletes feltételeiről.

A felhatalmazás okafogyottá vált, mert az Ektv. rendelkezéseinek széles köre a miniszteri rendeletnél magasabb szintű szabályozást igényelne, továbbá számos Ektv.- rendelkezés nem az elektronikus kereskedelmi szolgáltatások nyújtásához kapcsolódik. A miniszteri rendelet lehetséges tartalma minimális, érdemben csupán a külföldi (Európai Gazdasági Térségen kívüli) szolgáltatások nyújtásának korlátozására lenne alkalmas, erre viszont gyakorlati igény eddig még nem merült fel és nagyban valószínűsíthető, hogy a jövőben sem fog felmerülni. Mindezek miatt nincs komoly indoka egy a 17. § (2) bekezdése által biztosított felhatalmazáson alapuló miniszteri rendelet megalkotásának.

A 20. §-hoz

A jogharmonizációs záradékot tartalmazza.